

Přichozí Pán snů

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha první – Pán snů

Vladimír Poklop

Kopp nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Knih první – Pán snů

© Vladimír Poklop, 2020

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-529-0 (print)

ISBN 978-80-7232-583-2 (pdf)

ISBN 978-80-7232-584-9 (ePub)

ISBN 978-80-7232-585-6 (mobi)

Knih první – Pán snů

Kapitola první – Obyčejný školní den

Pan Tintín vstal jako každého rána o šesté hodině. Byla to zásada, na kterou dbal. *„Život musí mít pevný řád, jinak se každá osobnost časem rozloží a obzvláště nebezpečné je to v důchodu,“* jak mu kdysi říkával jeho otec.

Ustlal pečlivě postel a odebral se do koupelny, kde strávil přesně čtvrt hodiny. Poté se odebral do kuchyně, zapnul rádio a uvařil si slabou kávu.

V půl sedmé již vycházel ze dveří svého domku a zamířil k pekařství, kam v tuto dobu přiváželi čerstvé pečivo. Prohodil několik slov s prodavačkou, vzal si své obvyklé tři rohlíky a vrátil se domů, aby posnídal citrónový čaj a rohlíky s máslem a s medem. Následovala půlhodinka odpočinku na lehátku v kuchyni u rádia, kde odříkávali zprávy a předpověď počasí. Na tento den slibovali sluníčko a pan Tintín tuto vyhlídku okomentoval spokojeným zamručením.

Oblékl si své oblíbené vycházkové šaty a zamířil do parku s přesvědčením, že ho dnes jistě čeká krásný den.

» » »

Marek proběhl ostrou zatáčkou a před ním se otevřela cílová rovinka. Smůla byla, že neběžel do cíle, ale čekal ho ještě jeden okruh.

„To snad neuběhnu,“ prolétlo mu zoufale hlavou.

Těžce dusal spolu s ještě několika dalšími opozdilci v poslední skupince. Kdesi za nimi beznadějně poklusával tlustý Ota Hrudka, který běh nenáviděl jako pro něj zcela nepřírozený druh pohybu. I když pro něj byl skoro každý pohyb obtížný. Marek sice nebyl zdaleka tak tlustý jako Ota, ale několik kil přes váhu měl a ta mu nyní silně vadila.

Zašilhal nalevo, kde vedle něj unaveně ploužil nohy Alan, jeho nejlepší kamarád ze třídy. Tmavé vlasy na čele a na spáncích měl splepen potem. Jeho hubená postava se zdála naznačovat, že by mohl být dobrým běžcem, ale to byl omyl. Alan měl pohyb rád asi jako Ota, raději brejlil doma do počítače nebo byl věčně zavrtnáný v knihách.

Blížili se k učiteli tělocviku, který stál na cílové čáře a hlasitě odpočítával čas.

„Minuta padesát, to je líné,“ křikl, když kolem něj prosupěli.

Ta slova pobídla kupředu Dana Puklu, primuse třídy a oblíbence celého učitelského sboru. Jeho otec byl náměstkem krajského hejtmána a měl na starost školství a tedy i jejich školu a tak nebylo divu, že si učitelé jeho synka předcházeli. Všichni, až na tělocvikáře Remla. Ten uznával jedině dobré běžce středních tratí, protože to byla kdysi jeho disciplína a každý rok trápil své žáky během na jeden kilometr v městském parku. U něj se Dan musel snažit.

A Dan vyrazil, aby Remlovi předvedl, že si správně rozložil síly a ve druhém okruhu bude chtít atakovat přední místa. Musel však přitom oběhnout Alana, který běžel před ním a tak uhnul do trávy vedle asfaltové cestičky a prodloužil krok. Opuštění bezpečného asfaltu se mu nevyplatilo. Levá noha mu podklouzla po něčem měkkém a on s výkřikem zajel po nose pod okrasný keř u cesty.

„Kam to šlapeš? Máš se držet asfaltu! Koukej vstávat a makej,“ slyšeli vzdalující se hlas povykujícího Remla.

Jejich skupinka se zmenšila na tři běžce a pokračovala svým tempem dál. Z laviček se na ně vlídně usmívaly stařenky, které byly rády, že se kolem nich něco zajímavého děje. Proběhli okolo několika dědečků a zaslechli jejich výkřiky

„Běžte, jste poslední“ a „Kdybych se rozběhnul, tak vás doženu.“

„Tak se rozběhni, dědku!“ křikl našťvaný Dan, který se k nim mezitím znovu připojil.

„Jen počkej, ty syčáku, já si na tebe počkám v cíli,“ zavřeštěl za nimi dotčený stařík

Druhý okruh kupodivu neznamenal taková muka, jaká si Marek představoval. Naopak se mu zdálo, že se mu běží lépe a dokonce trochu zrychlil a dostal se do čela skupinky. Proběhli kolem několika dalších laviček a obrátili se k cílové rovince. Spatření Remla, který se

před nimi objevil, uvítali jako vysvobození. Dan okamžitě zrychlil, aby předvedl snaživý finiš a nechal je za sebou.

„Tři minuty čtyřicet, no to je hrůza,“ uslyšel Marek Remla, když kolem něj probíhal.

Letošní běh byl za ním, za týden bude konec školního roku a Reml už snad dá pokoj. Pomalu se vydýchal a s ostatními čekal na posledního Otu. Ten se konečně objevil v zatáčce, celý rudý v kulatém obličejí a těžce k nim přisupěl, když několik kroků před cílem zvolnil a došel krokem.

„Čtyři minuty dvacet, vítám tě z procházky, Hrudko,“ blýskl po něm Reml očima. Ota si ho nevsímal a svezl se do trávy.

„To bych nedělal. Radši vstaň, v té trávě se skrývají mnohá nebezpečí,“ poradil mu Alan. Ota jen mávl rukou a otíral si zpocený obličej.

„Nebylo to nic moc. Jsou to nejhorší časy za posledních pět let. Příští rok poběžíme tři okruhy, doufám, že to všichni uběhnete a že nebudu muset nikomu dávat umělé dýchání. Seřadit se a jdeme, ať se před příští hodinou stačíte osprchovat,“ řekl Reml, když si dopsal do notýsku k jejich jménům dosažené časy.

„Pane učiteli! Máte pěkně vychované žáky. Tamhleten mi před chvílí nadával,“ ozval se za nimi ostrý hlas.

Reml se otočil a nevráživě pohlédl na blížícího se starého pána, za kterým se šourali dva další.

„Opravdu? A jak vám nadával?“ zeptal se.

„Křikl na mě, že jsem dědek,“ řekl stařík.

Reml sjel pohledem na Dana.

„Pokřikoval na nás, že kdyby se rozběhl, tak nás dožene. Tak jsem mu jen řekl, ať se tedy rozběhne,“ ohradil se Dan.

Reml se podíval zpátky na staříka.

„Kolik je vám let, pane?“ zeptal se.

„Cože? Sedmdesátšest,“ odpověděl zmateně děda.

„To byste snad už mohl mít rozum a nechat mé žáky na pokoji, když máme klasifikovaný běh na jeden kilometr, nemyslíte?“ řekl Reml.

Starý pán se nasupil a pozvedl svoji hůl.

„Jaký pán, takový krám! Jaký učitel, takový žáci! To se nedivím, že se ti mladí chovají, jak se chovají, když je vychovávají takový, jako vy.“

„Vážený pane,“ překřičel ho Reml. „Já tady nenechávám běhat své žáky pro vaše povyražení. Já je tady nechávám běhat, protože tohle město nemá peníze, aby na školním stadionu opravilo běžeckou dráhu alespoň tak, aby si na ní žáci nezlámali nohy. Toto je řádná školní hodina a žáci by se chovali řádně, kdybyste je neprovokoval. Nenarušujte prosím nadále průběh hodiny tělesné výchovy.“

„Vlevo v bok. Odchod!“ zavelel svým svěřencům.

Zkoprnělý děda se také otočil doleva, než si uvědomil, že to už neplatilo jemu.

„Tohle já jen tak nenechám. Budu si na vás stěžovat! Půjdu za vaším ředitelem. A půjdu na školský úřad,“ křičel za nimi.

Reml i Dan Pukla se svorně ušklíbli. Marek věděl, že Dan si právě představil, jak si ten děda jde stěžovat a jak ho posílají k Danovu otci, jako k tomu správnému člověku. Reml si zase jistě představil, jak si děda stěžuje řediteli na chování jeho učitele a jednoho ze žáků, ze kterého se vyklube syn pana Pukly, před kterým stojí celý učitelský sbor včetně pana ředitele v pozoru.

Unaveně pochodovali ve dvojstupu směrem ke škole, která byla naštěstí nedaleko. Stačilo přejít silnici lemující park a měli ji před sebou. Bubeníkova škola byla postavena někdy ve třicátých letech dvacátého století a byla to mohutná čtyřpatrová budova obdélníkového půdorysu s velkými okny a s tlustými zdmi. Vedle ní stála o mnoho mladší tělocvična propojená se školou koridorem a vzadu se rozkládal nevelký parčík a fotbalové hřiště lemované škvárovým oválem, místy prorostlým plevellem.

Prošli brankou v plotu, okružujícím školní areál a zastavili se před zadním vchodem, který ústil do tělocvičny u šaten a sprch. Žáci se zastavili, provedli „vpravo v bok“ a ocitli se čelem proti učiteli tělesné výchovy. Reml hleděl do svého notýsku.

„Všechny známkové disciplíny máme po dnešku odbyté, takže příští hodinu vás nechám na pokoji a nebudu vás trápit. Zahrajete si fotbálek. Na poslední hodinu v tomto školním roce mám pro vás ale překvapení. Domluvil jsem se s kolegyní Mazancovou, že mi věnuje svoji hodinu zeměpisu a tak budeme mít dvojhodinu tělesné výchovy. Máte se na co těšit. Rozchod a pořádně se osprchujte, ať nejste při dalším vyučování cítit potem.“

Žáci se po sobě znepokojeně podívali. Remlova překvapení většinou nevěstila nic dobrého.

„To by mě zajímalo, co si na nás zase připravil. Pamatuješ loni? Na ten orientační běh?“ řekl Marek Alanovi cestou k šatnám.

Na tu událost se nedalo zapomenout. Reml si pro ně na rozloučení se školním rokem tehdy připravil mapky a zatáhl je do lesa za městem, kde předem rozmístil kontrolní body s razítky, které všichni měli nalézt. Tento experiment skončil až v deset hodin večer, kdy se jim v rojnici konečně podařilo nalézt Otu Hrudku, který naprosto zabloudil a nakonec vyčerpáním usnul pod statným smrkem uprostřed lesa. Jak bylo vidět, Remla jeho loňský neúspěch neodradil od dalšího pokusu zpestřit jim závěr školního roku.

Než se oba stačili svléci a vlézt do sprch, bylo tam už plno a museli čekat. Sprchám vévodil mutující hlas Venci Krákorky. Byl to on, kdo vyhrál a teď ostatním halasně vykládal, jak příští rok vyhraje školní přebor.

„Ty vole, to uvidíte, jak jim to všem natřu. Budu ještě o rok starší, to na mě budete všichni čumět,“ pokřikoval, až mu vystouplý ohryzek na jeho krku poletoval nahoru a dolů jako poblázněný výtah.

„Debil,“ utrousil Alan.

„Jen ho nech, běhat je jediné co umí, tak ať se trochu zaraduje. Za chvíli bude při matice zase vypadat jak idiot,“ řekl Marek.

Konečně se dostali do sprchy, rychle se umyli a navlékli na sebe šaty. Začala už přestávka a tak museli pospíchat, aby přišli do třídy včas. Prošli širokou chodbou do přízemí hlavní budovy Bubeníkovy školy, kde se nacházely šatny. Odsud stoupala po obou stranách budovy z přízemí dvě široká schodiště, která vedla do pater se třídami a s kabinety. Do nich se bylo možné dostat také výtahem, který byl umístěn přímo proti hlavnímu vchodu do školy, ale ten měli žáci zakázáno používat. Byl určen pouze učitelskému sboru a několika tělesně postiženým žákům, jako bezbariérový vstup ke školním učebnám.

Jejich třída, 8B, se nacházela ve třetím patře a čítala teď na konci školního roku dvacetjedna žáků, z toho jedenáct dívek a deset chlapců ve věku čtrnácti až patnácti let. Marek s Alanem se rozeběhli po schodech nahoru, ale už v prvním patře oba pocítili v nohách

uběhnutý kilometr a museli přejít z běhu do chůze. Ve třídě je přivítal obvyklý halas. Prošli mezi povykujícími spolužáky ke své lavici ve třetí řadě u okna a znaveně se v ní usadili.

„Máš úlohu?“ zeptal se Marek Alana.

„Jo, potřebuješ ji opsat?“

„Ne, jen zkontrolovat,“ řekl Marek a vzal si od Alana jeho sešit.

Učitel Holý měl ve zvyku na úvod své hodiny vždy vyvolat jednoho žáka, aby na tabuli předvedl řešení domácího úkolu a oznámkovat ho. Obvykle si k tomu vybíral žáky nepřilíši zdatné v matematice. Obzvláště rád trápil žákyňe, které vyvolával dvakrát do roka, zatímco většinu chlapců jen jednou. Marek měl letos jedno vystoupení u tabule za sebou, ale nechtěl riskovat.

Rychle si prošel úlohu a spokojeně vrátil sešit Alanovi.

„Máme to stejně,“ řekl.

Vzápětí zazvonilo a žáci se rozprchli do lavic. Holý měl zvyk vstupovat do třídy hned po zazvonění a mnohdy na něj čekal přímo za dveřmi. I tentokrát ani neutichl školní zvonek a Holý stiskl kliku a vešel. Třída povstala a Holý na ně mávl rukou, aby se posadili.

Pan učitel dělal čest svému jménu, ale nechtěl si to přiznat. Jeho temeno a přilehlé části hlavy trpěly akutním nedostatkem vlasového porostu, ale Holý nedovoloval své lebce patřičně vyniknout. Namísto zviditelnění své lysiny, volil její zakrytí klasickou přehazovačkou. Vlasy na levé straně měl dlouhé asi dvacet centimetrů a umně je přehazoval až za své pravé ucho. Vypadal poněkud směšně, ale nikdo z žáků si nedovolil posmívat se nevyzpytatelnému učiteli matematiky.

„Tak, máme konec školního roku a někdo si jistě potřebuje vylepšit známku na vysvědčení, že?“ pronesl Holý, bleskl pohledem po třídě a pohlédl do svého notýsku.

„Áá, Bendová se hlásí, tak pojď,“ vyzval žákyňi s obarvenými rusými vlasy, která se zaškaredila, protože se samozřejmě vůbec nehlásila.

Domácí úkol však měla připravený a na tabuli ho předvedla bezchybně.

„No vida, ani to nebolelo. Letos dostaneš celkově za dva, pokud nezkazíš závěrečnou písemku,“ oznámil jí Holý.

Bendová se rozzářila a cestou k lavici vyplázla jazyk na Krákorku, který ji předtím strouhal posměvačně mrkvičku.

„No a minulou látku nám zopakuje přítel Krákorka, aby mu nebylo smutno, že jsem si namísto něj vybral Bendovou. Máš to zatím mezi čtyřkou a propadlem, tak se snaž,“ pravil Holý a Venca Krákorka zbledl.

„Ty vole,“ zahuhlal a neochotně se zvedl. Došel k tabuli, kde se zastavil a bezradně pátral pohledem po třídě.

„Pamatuješ se, co jsme probírali minulé dvě hodiny?“ zeptal se Holý.

„Nějakou rovnici?“ nadhodil Krákorka.

„Vcelku správně, ale mohl bys to poněkud upřesnit?“

„Byla to rovnice ..., rovnice ..., o dvou neznámých,“ vzpomněl si Krákorka.

„Byly to rovnice, jedna by ti totiž při řešení nebyla k ničemu. Tak si piš. Dvě A plus B se rovná ...,“ začal mu Holý diktovat příklad.

Krákorka si obě rovnice napsal a zachmuřeně si je prohlížel.

„Tak jak to vidíš?“ zeptal se Holý, když to prohlížení trvalo asi minutu.

„A se rovná B,“ navrhl Krákorka a s nadějí hleděl na učitele.

„Je sympatické, že jsi to zkusil z paměti, ale je to úplně vedle. Běž si sednout, opravdu nevím, co s tebou budu dělat,“ odkázal ho Holý zpět do lavice.

„Protože je mi jasné, že řada z vás by na tom nebyla lépe než přítel Krákorka, procvičíme si na toto téma i dnes nějaké příklady. Upozorňuju vás, že písemka, slíbená na příští hodinu, bude právě na tyto rovnice.“

Holý jim nadiktoval několik příkladů a začal je postupně vyvolávat, aby jejich řešení předvedli u tabule. Alan je měl všechny spočítané během tří minut a zasněně hleděl z okna do krásného slunečného dne.

„Už aby byly prázdniny. Kam letos pojedíš, zase k babi a dědovi?“ zašeptal Markovi, který od něj hbitě opisoval výsledky.

„Naši slibují, že si prý letos opravdu udělají čas a pojedeme někam k moři, ale jak je znám, tak skončím zase v Mroukově,“ odpověděl Marek.

Vzápětí se třídou rozlehl hvizd a Marka trefila do čela křída, vržená neomylnou matikářovou rukou.

„Poďk tabuli, mladý příteli, ať se nenudíš. Beztak to už máš jistě od Drozda opsané,“ vyzval ho Holý.

„Já nic neopisoval,“ bránil se Marek a předstoupil před třídu.

Zkoušení u tabule nesnášel. Zatímco v sešitě dovedl většinu příkladů vypočítat, u tabule ztrácel mezi číslicemi a rovnicemi přehled a občas beznadějně uvízl. Měl vždycky lepší známky z písemek, to ovšem nejen díky svým znalostem, ale také tomu, že seděl s Alanem, čehož si byl matikář dobře vědom.

Rovnice, které měl vypočítat u tabule, byly ale tentokrát snadné a Marek to lehce zvládl. Procvičování probíhalo až do konce hodiny, kdy je Holý propustil ze svých spárů.

„Tak příště, dobře se připravte,“ připomenul jim, když zazvonil zvonek, ohlašující velkou přestávku.

„Rozumíš těm rovnicím?“ zeptal se Alan.

„Jo, tu písemku bych měl zvládnout i bez tebe. Jenže Holý si stejně bude myslet, že jsem něco opsal.“

Zvedli se z lavic, když se u nich objevil Venca Krákorka. „Hele Alane, mám strach, že mě Holý nechá propadnout,“ spustil.

„No, to je docela možný,“ řekl neutrálně Alan.

„Nemohl bys mi při tý písence nějak pomoci? Poslat mi nějaký tahák?“

„Jak? Vždyť víš, že mě Holý vždycky hlídá, minule mě dokonce posadil za katedru, aby Marek náhodou něco neopsal. Odtamtud nic nepošlu, to není možné.“

„Ty vole, tak to jsem v pytli,“ zabručel beznadějně Krákorka.

„Hele, rozumíš z těch rovnic alespoň něčemu?“ zeptal se ho Alan, který byl velký dobrák a i když Krákorku nesnášel, rozhodně mu nepřál, aby propadl.

„Je mi jasný, že z těch dvou rovnic musím udělat jednu, kde budu mít jen A nebo B, ale nevím jak.“

„To je potom těžký. Víš co, já ti připravím tahák dopředu. On Holý dá do písemky něco podobného, z čeho nás dneska trénoval. Napíšu ti tam pár základních rovnic a postup, jak takový typ vyřešit a snad se chytneš,“ navrhl.

„Tak jo. Díky. Ty seš na matiku koule, Alane, určitě se trefíš do toho, co nám tam Holý dá,“ zazubil se na ně potěšeně Venca a odkráčel.

„Já jsem přece trouba, že musím každému něco slíbit,“ povzdychl si Alan.

Marek s Alanem vyšli na chodbu, kde se opřeli o zábradlí nad schodištěm a sledovali žactvo, pobíhající sem a tam, jako mravenci v mraveništi.

„Kde budeš ty na prázdninách?“ vrátil se Marek k tématu z předešlé hodiny.

„Já skončím nejspíš s mámou na chalupě. Letos se nikam nejede. Máma potřebuje dodělat nějaký překlad a tak bude celé léto makat. Táta si vezme dovolenou asi až v srpnu. Bude to nuda, pokud s vašima pojeděš někam pryč,“ řekl Alan.

„Neboj, na to mají naši moc práce, aby si mohli jezdit po dovolených. Uvidíš, že to bude jako každý rok. Hele, Denisa.“

Denisa Mládková byla nejhezčí holka ve třídě a Marek byl do ní beznadějně zamilovaný. V její blízkosti ztrácel řeč, blednul nebo rudnul a choval se pomateně. Nebyl jediný a stejně jako všichni ostatní neměl žádnou šanci, protože Denisu stejně staří kluci nezajímali, dokonce ani Dan Pukla, za kterým pálily všechny holky ze třídy. Ostatně Marek nevypadal nijak zajímavě, byl na svůj věk prostředně vysoký, trochu při těle a jeho slámové vlasy vytrvale odmítaly podřídít se hřebenu. I Denisa si ho všimla a vyplázla na něj jazyk, když je mījela.

„Jó, ženský,“ prohodil světácky Alan. „Stejně nechápu, co na ní vidíš. Myslí jí to asi jako Krákorkovi.“

„O myšlení nejde, je to kočka,“ odvětil Marek.

„Hele Alane, nepomlouvej mojí kamarádku,“ ozvalo se za nimi a oba se obrátili k vysoké dívce s přísnými brýlemi.

Alice Krásná byla Denisina nejlepší kamarádka a Alan bezmocně zrudnul, protože do ní byl zamilovaný zase on.

„Já jí nepomlouval. Řekl jsem jen, že je blbá,“ ohradil se.

„Starej se o sebe, ty kostitřase,“ odbyla ho Alice a rozeběhla se ze schodů za svojí přítelkyní.

„No, raději půjdeme zpátky do třídy, ne?“ navrhl Marek.

Oba zasmušile prošli chodbou a usadili se ve své lavici. Třída byla prázdná, až na dívku na vozičku, která v první lavici upřeně zírала do učebnice dějepisu. Irena Bardová přišla do jejich třídy na začátku školního roku, kdy byl s velkou slávou uveden do provozu školní výtah. Třída se k ní chovala trochu ostýchavě, jako k někomu, kdo jim při pohledu na něj mlčky připomíná, jaké mají štěstí, že na tom nejsou jako on. Proč je na vozičku nikdo přesně nevěděl, ale Alice, která se s ní kamarádila, říkala, že měla kdysi s rodiči havárii, při které se zabil její táta. Irena žila se svojí matkou a žádného tátu opravdu neměla, tak to asi byla pravda.

Irena byla velmi chytrá, což Alici trochu štvalo, protože před tím měla ve třídě nejlepší známky ona. Jenže Irena měla v pololetí všechno za jedna a vypadalo to, že na konci roku to bude stejné.

„Máš strach, že Hroch bude zkoušet?“ zeptal se jí Marek.

Irena k nim otočila obličej.

„Nemám, jen se chci na něco podívat,“ řekla.

„Kam ty jedeš na prázdniny?“ zeptal se Alan.

„Kam asi. Budu s mámou doma nebo s babi v Lítích.“

„Ty máš babi v Lítích? My s Alanem budeme asi hned vedle, v Mroukově. Možná se uvidíme,“ řekl Marek.

„Možná,“ odušila Irena a dál se věnovala učebnici.

Do třídy se začali vracet ostatní, protože se blížil konec přestávky a s ním hodina dějepisu, který učil sám pan ředitel, přezdívaný Hroch. On se tak samozřejmě nejmenoval, ale jeho postava si vynutila onu přezdívku, kterou ho mezi sebou titulovali žáci všech tříd.

O jeho váze putovaly po škole nejfantastičtější zprávy, říkalo se dokonce, že prý váží přes dvě stě kilogramů. Spodní odhady se pohybovaly u hranice 130 kilogramů a to bylo jistě blíže pravdě. Kolik skutečně váží, nikdo nevěděl a bylo možné, že svoji váhu znal pouze pan ředitel Smutný. Ozval se zvonek ohlašující začátek další hodiny a asi minutu poté, kdy ztichl, vstoupil Hroch. Všichni uctivě povstali a sledovali obrovského muže, jak funí ke katedře. Tam se zastavil, pokynul jim velebně rukou, aby se posadili a sám se svezl na židli, která při jeho dosednutí zoufale zaskřípala. Hroch něco načmáral do třídní knihy, zvedl k nim hlavu a popostrčil si prstem neposedné kostěné brýle, které mu vytrvale sklouzávaly po zpoceném nose.

Venku pražilo dopolední slunce přímo do oken učebny a Hroch se po něm nevrle podíval.

„Tak co, těšíte se na prázdniny?“ zeptal se.

„Těšíme,“ ozvala se sborová odpověď.

„Nebudu vás napínat tím, jaké dostanete známky na vysvědčení. Řeknu vám je nyní a kdo bude chtít docílit lepší známku, než jakou mu navrhuji, má dnes možnost se přihlásit a zkusit si ji vylepšit. Takže,“ Hroch se zahleděl do notýsku.

„Za jedna dostanou Bardová, Drozd, Hradilová, Hrudka, Krásná, Malá, Pukla, Sadílková a Voznil.“

Marek s Alanem se po sobě spokojeně podívali. Oba dějepis bavil a měli z něj většinou jedničky, přinejhorším dvojky. Také ostatní jedničkáři se usmívali, zatímco ve zbytku třídy panovalo napětí. Každý si sice dokázal spočítat dopředu, jaká známka ho asi čeká, ale u Hrocha to bylo zrádné, protože některé známky považoval za důležitější než jiné a tak i když někdo měl třeba tři jedničky a jen jednu dvojku, tu dvojku mohl na vysvědčení klidně dostat.

„Za dvě budou mít Bendová, Budil, Hádek, Hrubá, Jánská, Sojková, Svorka a Zahradník.“

I tady zavládla úleva a spokojenost.

„Za tři mají Hric a Mládková a za čtyři bohužel Krákorka a Masná,“ uzavřel Hroch.

U Venci Krákorky ani u Jarky Masné ty známky nebyly překvapením. Oba byli většinou rádi, když z většiny předmětů prostě prolezli a dějepis nebyl výjimkou. Denisa ani Ondra Hric však zřejmě trojku nečekali.

„Bude chtít někdo zkusit opravit si celkovou známku?“ zeptal se Hroch.

„Já bych to ráda zkusila, pane řediteli,“ ozvala se Denisa Mládková a zdvihla ruku.

„Já taky,“ přidal se podle očekávání Ondra.

„Nikdo další? Krákorka a Masná, vy nic? No tak se na to podíváme.“

Hroch se zahloubal do notýsku.

„Je mi líto Ondro, ale na zlepšení to u tebe nevypadá. Máš tady tři trojky a sice dvě dvojky, ale ty dvojky jsou za písemné pětiminu-

tovky, kdežto všechny ústní máš za tři. Ovšem kdybys znal dneska excelentně na jedna, tu dvojku bych ti dal. Cítíš se na to?“

Ondra Hric, zarputile vypadající rozcuchaný kluk, zavrtěl hlavou.

„To asi ne,“ přiznal.

„Takže zůstaneme u té trojky,“ konstatoval Hroch a Ondra přikývl.

„Deniso, ty znáš vždycky dobře letopočty, ale souvislosti ti trochu unikají. Čekal jsem, že se přihlásíš, můžeme to zkusit. Pojď k tabuli.“

Denisa vstala, upravila si sukni a došla k tabuli. Ruce sepnula za zády jako vzorná žákyně a čekala na otázku.

„Řekni nám něco o třicetileté válce. Co k ní vedlo, kdy a jak začala, jak probíhala ve střední Evropě a jak skončila. Rozmysli si to a pak spusť.“ Hroch se posadil na židli a hleděl na ni.

Denisa si olízla rty a začala mírně pokyvovat hlavou, jak si v duchu odříkávala, co bude povídat. Pak důrazněji pokývla a dala se do odpovědi. O Denise všichni věděli, že není hloupá, ale jen líná a naučí se jen to, co ji baví. Tentokrát ale měla štěstí, Hroch se zřejmě trefil do látky, kterou si pročetla. Hroch jen pokyvoval hlavou a když skončila, zapsal si něco do svého notesu.

„Výborně Deniso, to bylo velmi pěkné. Takže jsi si polepšila, bude to celkově za dva. Spokojena?“

„Ano, pane řediteli.“ Denisa s úsměvem odkráčela do své lavice.

„Nu a my si dnes, protože už jsme probrali letošní látku, budeme povídat o antickém světě a o tom, co přinesl budoucnosti,“ zamířil Hroch neomylně ke své oblíbené historické epoše, o které toho věděli víc, než o celé ostatní historii lidstva.

Žáci se uvelebili ve svých lavicích a zaposlouchali se do monotónního přednesu pana ředitele, který se nikdo neodvážil narušit šeptáním nebo četbou pod lavicí. Hroch měl přirozenou autoritu, kterou všichni cítili a ani Venca Krákorka se neodvažoval při jeho hodinách vyrušovat. Hodina dějepisu tak klidně dospěla až ke svému závěru a při ředitelově odchodu si většina žáků protřela oči, které jen s vypětím všech sil dokázala udržet otevřené.

„Ještě přežít biologii a máme to dneska za sebou,“ řekl Marek.

Páteční rozvrh zahrnoval jen čtyři hodiny a škola končila ve dvanáct, což žákům a jistě i učitelům, vyhovovalo.

Ve třídě vypukla před hodinou biologie mírná nervozita. Většina žáků seděla v lavicích a hleděla do sešitů nebo do učebnic, aby si osvěžila paměť. Nebylo divu. Učitel Hubený, který je provázel již třetí rok přírodními obory, byl postrachem žáků celé školy. Byl popudlivý, nerudný a hrubý a většina stížností od rodičů během školního roku směřovala k jeho osobě. Jenže Hubený ovládal své předměty bravurně a žáky dokázal naučit se z nich tolik, že by jim mohl závidět leccjaký student prvního ročníku vysoké školy.

Navíc byl ve všech možných spolicích, týkajících se ochrany životního prostředí, byl v týmu poradců městského magistrátu pro rozvoj města a byl předsedou ekologické organizace Zelený svět, kterou sám založil. Proto nad ním držel pan ředitel a magistrát ochrannou ruku.

Jen Venca Krákorka se zdál být v klidu. Posadil se se svým sešitem za katedru a o něčem klábosil s Hrudkou a s Puklou, obývajícími první lavici. Jak se ozval zvonek, rychle vstal, zalomozil se zásuvkou u katedry a odběhl do lavice. Právě včas. Dovnitř vrazil jako dělová koule pan učitel Hubený, práskl za sebou dveřmi a řítil se ke katedře. Byl to obtloustlý mužík s tmavými kudrnatými vlasy, mohutným plnovousem a ježatým obočím, zpod kterého vyhlížela dvě pichlavá očka.

„Sednout!“ zařval a posadil se.

Vzápětí vyskočil a naklonil se kupředu. „Kde je třídní kniha, Hrudko?!“

„Já nevím, pane učiteli. Ještě o přestávce tady ležela,“ odpověděl pobledlý Ota a začal se zmateně přehrabovat ve svých věcech na lavici, jako kdyby jí tam chtěl nalézt.

Marek se ohlédl dozadu a uviděl, jak se Venca Krákorka spokojeně šklebí.

Hubený nečekal, až mu Hrudka třídní knihu najde a škulbl zásuvkou u katedry.

„No vida, tady je. Příště laskavě dohlédni na to, ať leží na stole a nemusím jí hledat!“

Znovu usedl, udělal zápis do třídní knihy a potom se zachmuřeně rozhlédl po třídě.

„Dnes mám dobrou náladu,“ oznámil jim a třída zašuměla údivem. To se ještě nestalo.

„Rozhodl jsem se proto využít svých zbývajících hodin k celkové rekapitulaci toho, co jsme se za poslední tři roky naučili,“ pokračoval.

Hubený přešel před tabuli, zkontroloval pohledem, zda jsou všichni na příjmu a spustil.

„Všechno začalo někdy před čtyřmi miliardami let, kdy se naše planeta podobala žhavé kouli. Jak postupně vychládala, začala se její povrchová vrstva smršťovat a vrásnět a začala se tvořit zemská kůra. Netvořila se celistvě, ale vznikaly velké zemské kry, které pluly po moři žhavého magmatu pod nimi.“

Hubený se odmlčel a mlaskl.

„Představte si velký hrnec horké omáčky. Ta omáčka kypí a bublá a po ní plují jako zemské kry knedlíky.“

Několik hladových žáků polklo a Marek uslyšel, jak Alanovi zakručelo v břiše.

„Ty knedlíky se posouvají po hladině, narážejí do sebe, větší knedlíky odtlačují menší. Některý se víc nasákne omáčkou, nakloní se a trochu potopí a nasune se pod jiný. Tak nějak vypadal pohyb zemských ker, nesoucích kontinenty a tak to pokračuje i dodnes. K chladnutí zemského povrchu přispěly i přívalové deště, které se na Zemi valily z její husté atmosféry a vytvořily první oceány. Ty oceány byly mrtvé, bez života, ale za nějakou miliardu let se v nich začalo cosi dít. Anorganické látky se působením záření a teplot měnily na organické, vznikaly první bakterie a první jednobuněčné organismy, řasy.“

Hubený se opět na chvíli zasnul a pokračoval, procházející pomalu mezi lavicemi.

„Oceány zhoustly organickými látkami a vytvořila se jakási výživná polévka, takový hustý pravěký vývar. V té polévce plavaly všelijaké organické látky, které spolu reagovaly, mísily se a vyvíjely ..., co to tady máš, Hrubá?“ zařval náhle, vrhl se kupředu a vyrval dotyčné žákyni časopis dřív, než ho mohla někam schovat.

„Já tady vykládám o tajemství vzniku života, ale slečnu Hrubou zajímá více móda,“ křičel a mával nad hlavou ukořistěným časopisem. „No prosím! A co jí zajímá nejvíc,“ přiložil si otevřenou stránku k očím, „jsou podprsenky! To je pro tebe ještě science fiction, Hrubá, to ti bude ještě chvíli trvat, než ti do některé ty tvoje borůvky dorostou. Tohle mám za svou dobrou vůli? Dost! Budeme celou hodinu zkoušet a k tabuli půjde jako první Hrubá.“

„To je husa, číst si časopis při Hubeným, teď to odskáčeme všichni,“ zašeptal Marek.

„Zrovna tak hezky vyprávěl,“ posteskl si Alan.

Hrubá se došourala schlíple k tabuli. Hubený chvíli přemítal, pak si jí změřil a vypálil otázku.

„Jak se vzhledově na první pohled liší samice čolka od samce?“

Zdenka Hrubá vykulila oči a všem bylo jasné, že o takovém zvířeti slyší poprvé.

„Liší se vnějšími pohlavními znaky,“ nedala se.

„To jako, že má větší prsa?“ utrousil Hubený.

Hrubá se nafoukla a neřekla nic.

„Tak nám nejdřív popiš, jak čolek vypadá.“

„No, má takovou hlavičku, čtyři nohy, ocásek...“, pomalu ze sebe dostávala Hrubá, zatímco Hubený ji zlomyslně pozoroval.

„Jakou má jeho srst barvu?“ přerušil ji.

„Takovou šedou až hnědou.“

„Kolik jich žije v jedné noře?“

„Tři, čtyři,“ navrhla Hrubá.

„Ty mi tady popisuješ myš a ne čolka! Čolek je obojživelník a žije ve vodě. Sedni si, máš za pět a na vysvědčení dostaneš místo dvojky trojku,“ zahulákal Hubený.

Hrubá začala natahovat a odkráčela do lavice.

„Hrudka k tabuli! Dáme si zařazování druhů do příslušných řádů. Ptáci!“ pokračoval Hubený.

Třída zpozorněla. Tohle byla oblast zkoušení, na kterou si vytvořila speciální nápovědný systém, který zatím unikal Hubeného pozornosti. Žáci, sedící v řadě lavic u oken, se připravili a Hrudka se postavil tak, aby na tento úsek třídy viděl.

„Čáp,“ vypálil Hubený.

To spadalo do odpovědnosti Alana a ten poklepal dvěma prsty na lavici. „Brodiví,“ odpověděl Hrudka.

„Pelikán.“

Jana Malá, drobná blondýnka sedící ve čtvrté lavici, si promnula dlaně. „Veslonozí.“

„Hrdlička.“

Dan Pukla zmáčkl gumu, kterou držel v ruce. „Měkkozobí.“

„Albatros.“

Marek si promnul nos. „Trubkonosí.“

„Kulík.“

Jirka Hádek sedící před Markem si přešel rukou po prsou. „Bahňáci.“

„Koroptev.“

Marek se podrbal na bradě. „Hrabaví.“

Hubený nakrčil nos. „Myšák.“

Třída se zarazila a žáci se po sobě podívali. Ota přešlápl.

„To je chyták. Žádný pták se tak nejmenuje,“ řekl.

„Ale jmenuje. Zástupci řádu myšáci žijí v Africe,“ ujistil ho Hubený. „Máš za dvě. Běž si sednout.“

„To jsme nebrali,“ zahučel Ota, ale Hubený po něm střílel pohledem a Ota zmlkl.

„Bardová, pojeď k tabuli,“ vyzval Hubený další obět.

Bylo to jasné. Hrudka a Hrubá to odnesli jako dnešní hříšníci a teď je začnou následovat neoblíbení žáci a z nich na prvním místě byla právě Irena Bardová. Ta Hubeného přímo nenáviděla za několik jeho výroků, kterými se dotkl v prvním pololetí jejího postižení. Hubený to ovšem nemyslel vůči ní nijak osobně ani se jí nechtěl posmívat. Byl to prostě způsob jeho chování, který museli snášet i ostatní. Ireny se to však dotklo a dávala to Hubenému znát odměřeným tónem a přezíravým pohledem, což vznětlivého pedagoga přivádělo k zuřivosti. Aby ji nikdy nemohl nachytat, že něco neví, šprtala biologii jako blázen a někdy se zdálo, že toho ví více než on.

Bardová předjela před tabuli a zastavila se s vozíkem čelem k Hubenému.

„Žádné koukání do třídy, budeš se dívat jen na mě, jasné?“

Irena neodpověděla a zabodla zrak do Hubeného oček.

„Savci. Ježura,“ začal Hubený.

„Ptakořitní,“ odpověděla okamžitě Irena.

„Jezevec.“

„Šelmy.“

„Dikobraz.“

„Hlodavci“

„Hroch.“

„Sudokopytníci.“

Hubený svažtil čelo. „Velbloud,“ vypálil.

„Sudokopytníci,“ odpověděla nevzrušeně Irena.

„Lemur.“

„Nehetnatci, poloopice.“

„Bahník.“

„Ryby, řád dvouplicní,“ zazněla klidná odpověď.

„Odjed,“ řekl otráveně Hubený. „Známkovat tě nebudu, stejně budeš mít celkově za jedna.“

„To není správné, pane učiteli, že kvůli provinění jedné žákyně trestáte celou třídu,“ ozvala se Irena.

„Cože?“ zaryčel Hubený a třída strnula nad její opovázlivostí.

„My za to, že si Hrubá prohlížela časopis, nemůžeme. Myslím, že všichni ostatní vás poslouchali. Ostatně, vyprávěl jste velmi poutavě a byl to od vás dobrý nápad, provést nás na závěr roku celou látkou od vzniku života na Zemi až po současnost. Všem to pomůže,“ řekla Irena.

Hubený na ni chvíli zíral.

„To je pravda, pane učiteli.“ „Bylo to strašně zajímavé,“ ozvaly se ihned pomocné výkřiky ze třídy.

„Co na tobě oceňuji, Bardová, je to, že nejsi žádná posera,“ řekl mírně Hubený.

„Zajeď si do lavice a já tedy dám na tvůj názor a zkusím pokračovat. Jestli ale ještě někoho uvidím, že dělá něco jiného, než že mě poslouchá, budu zkoušet až do konce hodiny.“

Hubený se opět postavil před tabuli a dal se do vyprávění, jak se vyvinuly jednobuněčné organismy, jak řasy opustily moře, jak vznikaly jednotlivé živočišné a rostlinné druhy a dospěl právě k dinosaurům, když jeho výklad přerušil zvonek.

„Dokončíme to příště,“ zahučel a odkráčel ze třídy.

„Ty vole, Bardová, ty seš kanón,“ zahulákal zezadu Venca Krákorka.

Ostatní se shlukli kolem Ireny a poplácávali ji po zádech jako po nějakém sportovním vítězství.

„Jsi skvělá, všechny jsi nás zachránila,“ prohlásil Dan Pukla a i ostatní se přidali s pochvalnými výkřiky.

Irena zrudla, nezvyklá od třídy na takovou pozornost a nevěděla, co říct. Její rozpaký ukončil rachot, který zazněl z levého rohu třídy. Všichni se obrátili, aby viděli, co se děje. Nebylo to nic zvláštního. Ota Hrudka škrtil zmítajícího se Vencu Krákorku.

Kapitola druhá – Zlý sen

Pan Tintín přecházel po obývacím pokoji. Jeho dráha směřovala od televize okolo pohovky do protějšího rohu ke stojací lampě a zpět. Byl stále rozzlobený a cítil se být i poníženy. Takový cucák, usmrkanec a dovolí si na něj křiknout, že je dědek. A ten povedený učitel! Namísto toho, aby žáka ihned pokáral a omluvil se za jeho chování, ještě se osopí na oběť. To je neuvěřitelné.

Navíc u toho byli jeho dva přátelé, kteří se tak stali svědky potupného zostuzení. A takový krásný den to byl! Sešli se v parku u své oblíbené lavičky stojící ve stínu věkovité lípy a diskutovali o problému světového přelidnění, když kolem začali probíhat ti chlupci. Chtěli je přece jen povzbudit, pomoci jim a oni se takhle odvděčili.

Ne, to nemůže nechat být, to je záležitost jeho cti. V očích svých přátel by se ze života znalého muže, který dokáže každému poradit a ví si rady v každé situaci, stal obyčejný důchodce, stejný jako oni. To se nemůže stát, to nesmí připustit.

Pan Tintín vytáhl ze šuplete psacího stolu telefonní seznam a začal hledat číslo na Bubeníkovu školu. Po chvilce pátrání zabodl prst do otevřené stránky a sáhl po telefonu.

„Bubeníková škola, ředitel Smutný,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Mé jméno je Hubert Tintín, pane řediteli. Omlouvám se, že vás vyrušuji teď v pátek po poledni, ale bohužel jsem se dnešního dne stal terčem slovního útoku jednoho z vašich žáků a ač to u mne není zvykem, musím si stěžovat.“

„Ale. O co šlo?“ zeptal se pan ředitel.

„Nechtěl bych to rozebírat po telefonu, nemohl bych se u vás raději za chvíli zastavit? Bydlím nedaleko vaší školy, budu tam za čtvrt hodinky,“ navrhl pan Tintín.

„Ano, to by možná bylo lepší. Jsem tu už teď sám, tak přijďte, pane Tintíne. Budu čekat,“ souhlasil ředitel.

„Velice vám děkuji. Hned jsem u vás.“

Pan Tintín nadšením nadskočil. To nečekal, že se mu v pátek odpoledne podaří dovolat k řediteli. Oblékl si rychle sako, nazul polobotky a čiperně seběhl ze schodů.

Za necelých deset minut už zvolna stoupal po schodišti Bubeníkovy školy do mezipatra. Mohutné žulové schody, prošlapané generacemi žáků, pamatovaly i jeho kroky. Pana Tintína se při vstupu do školního vestibulu zmocnilo tiché dojetí. Sám kdysi coby sedmiletý chlapec nastoupil do této školy a prošel všemi jejími třídami až k úspěšnému zakončení. Doma ve skříni odpočíval jeho diplom žáka s výborným prospěchem a on v posledních letech nikdy nezapomněl při dnu otevřených dveří navštívit známá místa, projít se chladnými chodbami a zavzpomínat na dobu svého mládí. Tenkrát panoval pevný řád, žádné uvolněné chování jako dnes a pan učitel, rodiče a starší občané, byli pro ně ztělesněním důstojnosti a moudrosti.

Pan Tintín potřásl hlavou nad zašlými časy a zastavil se v mezipatře, aby si odpočinul, přidržuje se přitom zábradlí. Ředitelna, jak si pamatoval, byla ve druhém patře a pan Tintín nechtěl vejít k řediteli zpocený a schváceným hlasem mu líčit chování jeho žáka a nepříjemného tělocvikáře.

Když se vydýchal, pokračoval do druhého patra, kde zahrnul vlevo do široké chodby. Uprostřed ní byly trochu otřískané dveře s nápisem

ŘEDITEL
Mgr. Slavomír Smutný

Rázně zaklepal a zevnitř se ozvalo ryčné „Dále!“

Pan Tintín otevřel dveře a vstoupil do nevelké místnosti s dlouhým stolem, kterému vepředu pod oknem vévodil mohutný psací stůl. Za ním seděl člověk buď velmi statný nebo tlustý.

„Vy jste jistě pan Tintín,“ zaburácel mocným hlasem a povstal, aby mu podal ruku. „Posaďte se, prosím.“

Pan Tintín hleděl s úctou na olbřímí postavu nynějšího ředitele a jeho skryté obavy z nevlídného přijetí zmizely. Takový muž si jistě dovede zjednat úctu i u nynějšího nevyčválaného žactva a udržet ve škole pořádek.

„Pane řediteli, omlouvám se, že vás vyrušuji od vašich pracovních povinností a obracím se přímo na vás. Jak jsem už ale řekl, byl jsem dnes terčem nevybíravého slovního ataku jednoho z vašich žáků a učitel, který byl této události svědkem, nejenže nezasáhl, ale žáka

ani nepotrestal ani nepokáral. Nevím, jestli vás již o té záležitosti neinformoval?“ spustil pan Tintín.

Ředitelovo obočí, skryté za širokými obroučkami brýlí, se vysunulo vzhůru. „Nic o tom nevím, pane Tintíne, pokračujte prosím.“

„Nuže, dnes po deváté hodině, jsem se jako vždy procházel parkem a unaven jsem se posadil ke svým dvěma přátelům na jednu z laviček. V tu dobu zřejmě v parku právě probíhala hodina tělesné výchovy a žáci měli vytýčen po parkových cestách běžecký okruh. Se zájmem jsme pozorovali běžecký závod a při druhém okruhu jsme se rozhodli povzbudit skupinku opoždujících se žáků. Reakcí na náš dobrý úmysl byl výkřik jednoho z nich „Radši se taky rozběhni, dědku!“. Samozřejmě jsem se odebral k cíli, kde byl i pan učitel tělocviku, ten se však k mému velkému překvapení postavil na stranu provinilého žáka a mne a mé přátele obvinil z provokace,“ vylíčil pan Tintín svůj zážitek.

„Ti dva pánové, o kterých jste hovořil, mohou vaše slova dosvědčit?“ zeptal se ředitel.

„Jistě, pane řediteli.“

„Dobře,“ zabručel ředitel. „Nuže, pane Tintíne, jak jsem v úvodu řekl, o tomto incidentu mi není nic známo a jistě chápete, že než se rozhodnu pro nějaké kárné opatření, musím si o celé té věci nejdříve promluvit s panem učitelem Remlem. Jsem udiven, že mě neinformoval. Mohu vás poprosit, abyste sem přišel ve středu ve tři hodiny, abychom celou tu nepříjemnou záležitost uzavřeli?“

Pan Tintín vstal.

„Samozřejmě, pane řediteli. Děkuji vám, že jste se toho ujal. Víte, já mám pro dnešní mládež pochopení, ale jsou určité meze, abych tak řekl, jejichž překročení nelze tolerovat.“

„Plně s vámi souhlasím,“ ujistil ho ředitel Smutný a doprovodil ho ke dveřím. „Takže na shledanou a uvidíme se ve středu.“

„Na shledanou,“ rozloučil se pan Tintín a zamířil chodbou zpět ke schodišti.

„Vida, to je ředitel, jak má být. Slušný, rozvážný a rozhodný. Muž na svém místě,“ pomyslel si.

» » »

Marek se pomalu loudal směrem k domovu. Obvyčejně jezdil ze školy městskou dopravou, ale dnes bylo krásné odpoledne, týden před prázdninami a nechtělo se mu mačkat se v pátečním dusném přeplněném autobuse. Rozhodl se jít pěšky a překonat vzdálenost čtyř zastávek, která dělila Bubeníkovu školu od jejich bytu, po svých.

Dnešní školní den proběhl docela dobře a vypadalo to, že příští týden už nikdo zkoušet nebude a až na písemku z matiky budou mít konečně klid. Podíval se na hodinky. Bylo půl druhé a měl dost času. Doma ještě nikdo nebude, máma přijde někdy kolem třetí a táta bůhví kdy. Marek před sebou spatřil svůj oblíbený krámk s potravinami, kde měli skvělé čokolády a podíval se do peněženky, aby si přepočítal kapesné.

Pohled do peněženky ho neuspokojil a Marek se nespokojeně zašklebil. Tenhle měsíc mu peníze asi nevystačí. To bylo tím, že paní Voznilová jako každý rok v květnu vyhlásila, že jedí strašně nezdravě, cpou se jen masem a těžkými jídly a že je nejvyšší čas s tím něco udělat, aby se o prázdninách u moře mohli vůbec svléci do plavek. Z těch prázdnin u moře sice vždy sešlo, přesto je v červnu pravidelně očekávala radikální změna jídelníčku, kdy se na stole objevovaly nízkotučné jogurty, vločky, kukuřičné lupínky a spousta zeleniny. Marek s otcem to přijímali mlčky jako nutné zlo, protože chápali, že maminka chce do léta zhubnout a oni ji v tom musí podpořit.

Ve všední dny to ostatně nebylo až tak zlé. Stačilo přežít snídani, protože ve školní jídelně ho v jedenáct hodin čekal normální oběd. Odpoledne po škole si ve městě koupil něco dobrého, co pak po večeři ve svém pokoji tajně schroupal, aby mu v noci nekručelo v břiše hlady. Nevěděl, jak to přežívá jeho otec, ale předpokládal, že asi stejně. Horší to bylo o víkendech, kdy se oba s otcem už těšili na pondělí, až se budou moci tajně zase pořádně najíst.

Marek měl dnes hlad, protože v pátek byla z důvodu kratšího rozvrhu školní jídelna zavřená. Doma ho k obědu čekalo zeleninové rizoto, které měl od včerejška připravené v lednici a k večeři měla být brokolice s vařeným bramborem. To nebylo nic moc a Marek zamířil k malému krámk s potravinami. Vešel dovnitř a nasál vzduch prosycený vůněmi, které slibovaly uspokojit všechny mlsné jazýčky.

Privřel oči a zamyslel se, co by se večer nejlépe hodilo jako desert. Napadla ho jako obyčejně mléčná čokoláda s lískovými oříšky.

„Vzal bych si tu velkou čokoládu s oříšky,“ ukázal na ni prodavače, která to už stejně dokázala odhadnout dopředu.

Zapltil, zastrčil čokoládu do tašky pod sešity a spokojeně pokračoval v cestě k domovu. Cestou se ještě zastavil u několika výloh. Nejvíce času strávil před modelářstvím, kde si prohlížel stavebnice letadel. Nezajímala ho motorová letadla, ale kluzáky a větroně. Byl jimi fascinovaný a toužil si nějaké letuschopné letadlo postavit. Několikrát už to doma nadhazoval před Vánoci nebo před narozeninami, ale zatím neměl štěstí. Rodiče dávali přednost praktičtějším a dle jejich mínění potřebnějším dárkům jako byly svetr, bunda nebo mobil.

Slunce roztopilo ulice města do nepřijemného žáru a tak byl Marek rád, když konečně dorazil k jejich činžáku. Vystoupal po schodech do druhého patra a zasunul klíč do zámku, aby otevřel dveře od bytu. K jeho překvapení se klíč otočil jen do poloviny, dveře klaply a otevřely se. Nebylo zamčeno. Marek nahlédl dovnitř.

„Mami?“ zavolal.

„Marku? To jsi ty? Kdes byl tak dlouho? Škola ti přece v pátek končí po dvanácté, ne?“ vykoukla ze dveří do kuchyně hlava jeho matky, která vypálila tuto sérii otázek.

Markova maminka se jmenovala Marie a pracovala na univerzitě, kde vedla vědeckou knihovnu. Byla snědá, vysoká a černovlasá a nade vše milovala přesnost a pořádek, na který dbala i u své rodiny.

„Šel jsem pěšky. Jak to, že jsi tady tak brzo?“ odvětil Marek, shodil tašku na podlahu předsíně a začal si patou o patu sundávat sandály.

„Mám něco napracováno a tak jsem si vzala volno. Chci se s tebou podívat po nějakém tričku a kraťasech, abys měl o prázdninách v čem běhat. Takže se rychle najez, talíř s rizotem máš připravený v mikrovlnce a půjdeme,“ řekla matka.

„Jo, jen si dám tašku do pokoje,“ řekl Marek, stáhl neposlušné sandály a doběhl do svého pokoje, kde z tašky vyndal čokoládu a zastrčil ji za knížky. Hned zase vyběhl ven a zamířil do kuchyně. Zkontroloval obsah mikrovlnné trouby, nastavil dvě minuty a zapnul ji. Z ledničky si vyndal multivitaminový džus, nalil ho do poloviny

sklenice a zbytek doředit vodou. Mikrovlnka dohučela a Marek se posadil ke stolu. Paní Voznilová si k němu přisedla.

„Já myslím, že mám triček dost,“ zahuhlal Marek.

„Nemluv s plnou pusou,“ napomenula ho automaticky matka.

„Všechna trička máš vytahaná nebo potrhaná, musíme na prázdniny koupit nějaká nová, abys nedělal ostudu,“ dodala.

„Na vesnici je to jedno,“ namítl.

„V Mroukově nebudeš pořád, letos si táta jistě udělá čas a vyjedeme si na čtrnáct dní do Řecka.“

„To určitě,“ pomyslíl si Marek.

Tohle dobře znal. Rodiče se uměli skvěle vymlouvat jeden na druhého. Někdy za to, že jsou celé léto doma, mohl táta, který měl nějaké lékařské sympozium, jindy zase matka, která měla nějaké prázdninové školení ohledně vedení knihoven.

„Už jste něco objednali? Někaký pobyt?“ zeptal se.

„Ještě ne, vždyť zatím nevíme, jak nám to časově vyjde. V červenci to určitě nebude, to musím na školení. Příští rok budeme zavádět nový archivní systém, který má jednotně platit ve všech vědeckých knihovnách a tak budu prvních čtrnáct dní pryč. Nabídek na pobyty u moře je spousta, můžeme si vybrat i nějaký last minute několik dní předem.“

Marek přikývl. Každoroční scénář se opakoval. V červenci má máma školení a až skončí, najednou táta, který byl primářem v místní nemocnici, zjistí, že musí někam pracovně odletět. Máma nebude chtít jet k moři sama se synem a tak zůstane v Mroukově celé léto. Naštěstí tam letos bude Alan a to bude paráda. Možná to bude lepší, než být dva týdny někde u moře. Marek dojedl, dopil džus a trpně následoval matku ke dveřím.

Vyšli spolu z domu a zamířili pěšky ulicí směrem k centru. Ne-daleko od nich leželo velké nákupní středisko, kde paní Voznilová nejraději nakupovala. Nákupy byly pro Marka vždy utrpením, zvlášť když se kupovalo něco na něj. Jeho představy byly velmi odlišné od záměrů jeho pozorné matky a Marek si byl jistý, že tomu tak bude i tentokrát. K nákupnímu středisku dorazili za chvíli a paní Voznilová čapla svého syna za ruku, aby se jí náhodou neztratil.

Znala to tu z paměti a tak zamířili nejkratší cestou přímo k obchodu s textilem.

Většina rodičů jeho spolužáků pro ně nakupovala letní oblečení v levných obchodech, to by ovšem paní Voznilová nikdy neudělala. Pro svého syna chtěla jen to nejlepší a nakupovat v levném zboží by pro ni byl pád mezi „ty ostatní.“ Vstoupili dovnitř a Marek se zachmuřeně rozhlédl po spoustě oblečení, která všude kolem visela.

„Co si budete přát?“ přistoupila k nim prodavačka.

„Potřebuji krátké kalhoty pro syna a dvě, tři trička s krátkým rukávem,“ řekla paní Voznilová.

„Bez obrázků,“ upřesnil Marek.

„Podíváme se, co tu máme,“ usmála se prodavačka a zavedla je k řadě ramínek, na kterých visely šortky.

Markovi se líbily hned ty na prvním ramínku, plátěné khaki šortky se spoustou kapes, ale ruka paní Voznilové, jedoucí po ramínkách, je minula bez povšimnutí.

„Zdar,“ ozvalo se za ním a Marek se otočil.

Stál tam Albert Budil, jeho spolužák a vedle něj nějaká paní, zřejmě jeho matka, která se probírala košilemi. Albert by byl nenápadný kluk, kdyby nedbal na rozdíl od Marka na to, aby byl stále „in,“ co se týče módy. U kluka to bylo trochu nezvyklé, ale jeho matka prý pracovala jako designérka a tak od ní asi chytil nějaké ujeté geny. Na Marka hleděl přes tmavé brýle a líně přežvykoval.

„Zdar. Vyrazili jste taky na nákupy?“ zeptal se Marek.

„Jo. Matka cítí potřebu mě na léto nově vystrojit,“ odvětil ležérně Bertík.

„Alberte! Chovej se slušně,“ napomenula ho matka.

„Marku, co bys říkal těmhle?“ ozvala se paní Voznilová a vytáhla z řady modré kraťasy.

„Mají málo kapes.“

„Alespoň v nich nebudeš tahat žádné zbytečnosti. Běž si je zkusit do kabinky a pak zavolej,“ strčila mu je do ruky a dala se do dalšího vybírání.

Marek se odebral do kabinky a nasoukal se do kraťasů. Vypadaly kupodivu docela dobře, ale když si je zapínal, musel vydechnout.